ఇరవై అయిదవ గంట

చేస్తున్న పని ఒక్క క్షణం ఆపి శుష్కించిన చేత్తో నుదురు తుడుచుకున్నాడు నరహరి.

ఎదురుగా పెద్ద తేనెటీగల తుట్టె ఉన్నట్టున్నది.

చిన్న చిన్న అరలు...వాటిలో అక్షరాలు...ఒత్తులు... కామాలు... చుక్కలు...

పైన ట్యూబ్ లైటు వెలుగుతున్నది.

అవతలిపక్క చిన్న గదిలోనుంచి ట్రెడిల్ సవ్వడి నిర్విరామంగా వినబడుతున్నది.

నరహరి మళ్ళీ పనికి ఉపక్రమించాడు. కుడిచేయి చకచక కదులుతున్నది. వేగంగా అక్షరాలు మాటలుగా రూపొందుతున్నాయి. అతనికి సరిగ్గా వెనక అలాటి పనిలోనే నిమగ్నుడై వున్నాడు సుబ్బరాజు. అతను చిన్నవాడు. పాతికలోపే వయసు.... పుట్టిపెరిగిన వూరువిడిచి, కడుపు చేతో పట్టుకుని యీ నగరానికి వచ్చాడు. ప్రెస్‌లో చేరి పని నేర్చుకుని, కంపోజింగ్‌లో నిష్ణాతుడై సంపాదిస్తూ ముసలి తల్లిదండ్రులకు కొంతడబ్బు పంపిస్తూ ఒంటరిగా బతుకుతున్నాడు.

నరహరి వెనుదిరిగి కళ్ళజోడు క్రింద నుంచి సుబ్బరాజు వంక చూశారు. అతనికి జాలివేసింది. 'ఈ కుర్రవాడు తన కోసం ఎంత శ్రమ పడుతున్నాడు' అనిపించింది.

ఇప్పటికి సరిగా మూడుపగళ్ళూ మూడురాత్రులూ విరామం అనేది ఎరగరు ముగ్గురూ... అప్పుడప్పుడు బైటికి వెళ్ళి ఏదన్నా తిని, టీనీళ్ళు తాగడమే... మధ్య మధ్యలో చిన్న చిన్న కునుకులు తప్ప నిద్రలేదు.

రాత్రి పదిగంటలవుతూ వుండవచ్చు. ముందువైపు ప్రెస్ యజమాని గదిలో లైటు వెలుగుతున్నది. ఆయన మధ్య వయసువాడు. అతి శ్రద్ధగా ప్రూపులు దిద్దుతున్నాడు.

బుచ్చి- ఎనిమిదేళ్ళ పసి వెధవ. మాసిన లాగూ చొక్కాతో యజమాని గది గుమ్మం ముందు స్టూలుమీద గోడకానుకుని కూర్చుని కునికిపాట్లు పడుతున్నాడు.

లోపల ట్రెడిల్ శబ్దం ఆగింది. రుమాలుతో మొహం తుడుచుకుంటూ ఇవతలికి వచ్చాడు నారాయణ. గుమ్మంలో నిలబడి ఫారం సిద్ధమేనా? అని అడిగాడు నరహరిని.

"ఆఁ! అదుగో స్టోన్‌మీద" అన్నాడు నరహరి.

నారాయణ "వస్తానిప్పుడే" అంటూ బయటికి నడిచాడు.

ప్రెస్ యజమాని "నారాయణా! ఇలారా" అని పిలిచాడు.

"ఇదుగో చూడు. ఆఖరి ఫారం, ఇన్నర్ టైటిల్ ... ఒక వంద కొట్టుచాలు. మిగతాపని తర్వాత చేసుకోవచ్చు మెల్లిగా..."అన్నాడు.

నారాయణ 'అలాగేనండి' అని బైటికి నడిచాడు. చల్లని గాలి తెర వీచింది. వీధి మూలవున్న టీ దుకాణం దగ్గర పెట్రోమాక్సు లైటు మందంగా వెలుగుతున్నది. నారాయణ అక్కడికి వెళ్ళి బల్లమీద కూలబడి "వెంకులూ ! టీ యివ్వు" అన్నాడు. అతనికి కాళ్లు తేలిపోతున్నాయి చేతులు రెండూ గాల్లోకి అటూ యిటూ విసిరి వ్రేళ్ళు విరుచుకున్నాడు. ఇంత ఘోరంగా రోజుల తరబడి నిర్విరామంగా ఎన్నడూ పనిచేయలేదు. చేయవలసిన అవసరం కూడా రాలేదు. తాము చేస్తున్నది కాంట్రాక్టు పని. కష్టపడినంత సేపు కష్టపడితేచాలు ... ఉన్నది తాము మొగుడూ పెళ్ళాలిద్దరు. తిండికి, బట్టకులోపం లేకుండా కాలం వెళ్ళిపోతే చాలు. అలాటిది నరహరి గొప్ప అవసరం వచ్చి ప్రాధేయపడితే తానూ సుబ్బరాజూ యిద్దరూ కాదనలేకపోయారు. ఈ రోజుల్లో ఎవరు ఎవరికి యిబ్బందిలో అడ్డుపడతారు? కాని యిలా మరొకరి కోసం శ్రమపడుతుంటే ఇందులోనూ వింత ఆనందం ఉన్నదనిపిస్తుంది.

నారాయణ టీ తాగడం ముగించి చిల్లర చెల్లించి ప్రెస్‌లోకి వచ్చే సరికి ప్రెస్ యజమాని గదిలో ఆయన కెదురుగా ఇద్దరు ఖరీదైన వ్యక్తులు కూర్చుని వున్నారు. ప్రెస్‌ముందు రంగుల హంసలాటి కారు నిలిచివుంది. బుచ్చి నిద్ర మైకం వొదిలిపోయి చేతులుకట్టుకుని నిలబడి వున్నాడు.

నాయణ లోపలికి వెళ్ళి కొత్త ఫారం ప్రెడిల్ మీదికి ఎక్కించే పనిలో నిమగ్నుడైనాడు.

ప్రెస్ యజమాని "నన్ను నమ్మండి.... ఉదయం పది గంటల కల్లా కనీసం యాభై కాపీలు నేను స్వయంగా హాలు దగ్గరికి పట్టు కొస్తాను" అంటున్నాడు.

ఒకడు బొంగురుగొంతుకతో "కాబట్టే మీకు పని యిచ్చాను... డబ్బెక్కువైనా సరే నేను లెక్కచెయ్యను. నాకు పనికావడం ముఖ్యం... అందులోనూ ఫంక్షన్ ఏర్పాటయింది.... ముగ్గురు మంత్రులొక్కసారిగా దొరికారు.... అలాటిలాటి ఫంక్షన్‌కాదు – బ్రహ్మాండమైన ఫంక్షన్. ఊరంతా మోగిపోవాలి.... అదీ సంగతి అని ఆగి, "కుర్రాడేడీ?" అని ప్రశ్నించాడు. ప్రెస్ యజమాని వెంటనే "ఏం కావాలి?" అంటూనే "బుచ్చీ" అని కేక వేశాడు.

బుచ్చి లోపలికివెళ్ళి నిలబడ్డాడు.

బొంగురుగొంతు వ్యక్తి పక్క అతనితో "ఎంత తెప్పించను? హాఫ్.... చాలా?" అన్నాడు. రెండో వ్యక్తి టెరిలిన్ లాల్చీ, బంగారు గొలుసు, వగైరాలతో తళతళ లాడుతున్నాడు. ఆతడు "చాలు....చాలు హాఫ్ చాలు" అన్నాడు.

మొదటి వ్యక్తి యాభై రూపాయల నోటుతీసి బుచ్చికి అందించి "రేయ్! రోడ్డుమీద బ్రాందిషాపుకెళ్ళి .... ఇదుగో.... ఈ కాయితంలో రాసింది పట్టుకురా అర్జంటు.. " అంటూ కాయితం ముక్కమీద తమకు కావలసిన బ్రాండుపేరు వ్రాసియిచ్చాడు. బుచ్చి దాన్ని అందుకుని వెళ్ళి

పోయిన తర్వాత ప్రెస్ యజమానివైపు తిరిగి "మీరు కూడా పుచ్చుకుంటారా?" అని అడిగాడు.

ఆయన తల అడ్డంగా వూపి "వొద్దొద్దు! మీరు కానివ్వండి" అన్నాడు కంగారుగా.

నిజానికి అది ప్రెస్ యజమానికి అసలు యిష్టంలేదు. ప్రెస్‌లో, అందునా తన గదిలో.... పనివాళ్ళముందు ... ఇతరులు ఆ పనిచేయడం మరింత అసహ్యమైన విషయం. కాని యిప్పటి పరిస్థితి వేరు.... ఆయన నెత్తిమీద పెద్ద కత్తి వ్రేలాడుతున్నట్టున్నది వారం, పదిరోజుల నుంచీ. మరునాడు మధ్యాహ్నం కోర్టు ముగిసే వేళలోగా అయిదువేలరూపాయలు కట్టకపోతే పెద్ద ప్రమాదం ముంచుకు వస్తుంది. వీళ్ళు తనకు తెలిసిన వాళ్ళే.... పాత కష్టమర్లే.... ఇప్పుడు తనకు హడావిడిగా ఈ పెద్ద నవల ముద్రణకు యిచ్చి గొంతుమీద కూర్చుంటే కూర్చున్నారు గాని తన ఆపద గడుస్తున్నది. అందువల్ల ఇలాటి స్వల్ప విషయానికి అభ్యంతరం చెప్పడం తెలివితక్కువ. సహించడం ఉత్తమం.

లోపల సుబ్బరాజు నరహరితో "ఈ పేరాతో ఖతం.... పని పూర్తయినట్టే...." అన్నాడు వొళ్ళు విరుచుకుంటూ....

నరహరి అతనివంక చూశాడు. అతని కళ్ళలో కృతజ్ఞత నీటి పొర రూపంలో పేరుకున్నది. అంతలో కళ్ళు తుడుచుకుని తన పనిలో లీనమైనాడు. అతని వ్రేళ్ళు వొణుకుతున్నాయి.

.... ఇంటిదగ్గర తమ్ముడు కళ్ళలో వత్తులు వేసుకుని ఎదురు చూస్తూ వుంటాడు. మీనాక్షి కూడా కంగారుపడుతూ వుంటుంది. బహుశా మరిది సంచీ సర్ది అంతా సిద్ధంచేసి వుంటుంది. బోలెడన్ని జాగ్రత్తలు కూడా చెప్పివుంటుంది.... రెండు రోజులనుంచీ యింటిమొహం చూడ లేదు తాను.... సరిగ్గా సమయానికి డబ్బు తీసుకువస్తానని చెప్పి రావడమే....

సుబ్బరాజు నెమ్మదిగా "అబ్బ! ఏం నవలయ్యాయిదీ! అంతా క్రిందికి పేర్చుకుంటూ పోవడమే....ఒక్కొక్క అక్షరం ఒక్కొక్క

లైను.... పేజీల నిండా 'ఊఁ'లూ, 'ఆఁ'లూ .. చుక్కలూ.... ఇంతే అంతానూ ... పని మహా సుఖంగా వుందిలే.... పేజీకి అడ్డంగా వాక్యం కంపోజ్ చేసే పనేలేదు.... అన్నట్టు హీరోయిన్... యిప్పుడు రక్తం కక్కుకుని చచ్చిపోతున్నది. పేరు 'డాక్టర్ బధిర'ట... అంటే ఏమిటో నీకు తెలుసా?" అన్నాడు.

నరహరికి ఏం జవాబు చెప్పాలో తెలియలేదు. ఉన్నట్టుండి "ఏమయితే మనకెందుకు?" అని వూరుకున్నాడు.

"అంతేలే- మనకెందుకు? కళ్లు మూసుకుని పనిచేయడమే."

అంతలో బుచ్చి తూలుతున్నవాడిలా చేతిలో సీసా పట్టుకుని మరో చేతిలో చిల్లరతో వచ్చాడు.

బొంగురుగొంతు వ్యక్తి చిల్లర అందుకుని "ఏరా కుర్రనాయాలా! రెండు రూపాయలు ఎక్కువ తీసుకున్నాడే షాపువాడు... వాడు తీసుకున్నాడా లేకపోతే నువ్వే దొబ్బేశావా?" అన్నాడు పెద్దగా.

బుచ్చి గడగడలాడిపోతూ "లేదండీ అంతే యిచ్చాడు...." అన్నాడు.

"అయితే వెళ్ళి రసీదు పట్టుకురా వెధవా."

సిల్కులాల్చీ వ్యక్తి కలగజేసుకుని "పోన్లేరా. పాపం.... మళ్ళీ పనివాణ్ణి ఎందుకు తరుముతావు...? వూరుకో..." అన్నాడు.

బొంగురుగొంతు వ్యక్తి నవ్వి "నువ్వెప్పుడూ యింతే... ఏదీ లెక్కలేదు నీకు" అంటూ ప్రెస్ యజమాని వంక తిరిగి "గురువుగారూ! రెండు గ్లాసులు... మంచినీళ్ళు..." అన్నాడు.

బుచ్చి గ్లాసులు కడుక్కువచ్చి బల్లమీద పెట్టాడు. కూజా నీళ్ల ప్రక్కన పెట్టాడు. ప్రెస్ యజమాని కుర్చీలో వెనక్కు ఆనుకుని కూర్చున్నాడు.

బొంగురుగొంతు వ్యక్తి తనపనిలో తానుండగా సిల్కులాల్చీ వ్యక్తి జేబులోనుంచి నోట్లకట్టతీసి బల్లమీద వుంచి "ఇది ఆరువేలు", అన్నాడు.

ప్రెస్ యజమాని దాన్ని అందుకుని 'థ్యాంక్స్...రశీదురాస్తాను...' అన్నాడు.

బొంగురు గొంతు వ్యక్తి "మాకు ఆవేవీ అవసరం లేదు. పని కావడం మాకు ముఖ్యం....అంతే.... రేపు ఫంక్షన్...." అంటూ సిల్కు లాల్చీ వ్యక్తికి గ్లాసు అందించి 'ఛీర్స్, అని ఒక గుటకవేసి మళ్ళీ "రేపు ఫంక్షన్ అదిరి పోవాలి. ఇదేం సామాన్యమైన ఫంక్షనా? ముగ్గురు మంత్రులు... ఇంకా పెద్ద పెద్ద వాళ్ళు ... వూరంతా దడదడలాడిపోవాలి. మా వాడి భార్య.... మా చెల్లెమ్మ .... మహారచయిత్రి.... రెండువందలవ నవల ఆవిష్కరణ.... అసలు అదికాదు ముఖ్యం ... మూడేళ్ళలో రెండు వందల నవలలు రాయడం అంటే అది టెరిబుల్ ఫీట్.... అచివ్‌మెంట్. వరల్డ్ రికార్డు... పత్రికలవాళ్ళు ఆలిండియా పబ్లిసిటీ యిస్తారు. వరల్డంతా మోగిపోతుంది" అంటూ ఆపకుండా మాట్లాడటం సాగించారు.

బుచ్చి కళ్ళింతలు చేసుకునిచూస్తూ స్టూలుమీద కూర్చునివున్నాడు. ప్రెస్ యజమాని ముఖం ఇప్పుడు కళకళ లాడుతున్నది. గొప్ప ఖరో సాతో ఎదుటివ్యక్తి మాటలు వింటున్నాడు.

లోపల సుబ్బరాజు నిట్టూరుస్తూ వక్కనే బల్లమీద కూర్చుని వున్నాడు. నరహరి ఇన్నర్ టైటిల్ ఫారం కొట్టడం పూర్తి అయింది. అందులో ముందుమాటలు, అంకితం, ఫొటో బ్లాకులు వగైరాలున్నాయి. అది మెషీను కెక్కితే నారాయణ మరో అరగంటలో పని పూర్తిచేస్తాడు. బహుశా అప్పటికి పన్నెండు దాటుతుందేమో! తమ్ముడికి మూడు గంటలకు రైలు.... వాడు వందలాది మైళ్ళు ప్రయాణం చేసి రెండో రోజుకు ఇంటర్వ్యూకు అందుకోవాలి.... ఇంటిదగ్గర వదినా మరుదులిద్దరూ ఎంత కంగారు పడుతున్నారో!

తమ్ముడు తన తల్లీ తండ్రీ పోయేనాటికి పసివాడు ... తల్లి ఆ పసివాణ్ణి తన భార్యకప్పగించి 'వీడికి తల్లివైనా వొదినవైనా నువ్వే తల్లీ' అని చెప్పి కన్ను మూసింది. అప్పటినుంచి తామిద్దరూ కన్న కొడుకులాగే- నిజానికి అంతకంటె మిన్నగా- పెంచి పెద్దచేశారు. వాడు కూడా ఈ కాలపు కుర్రవాళ్ళకుమల్లే కాదు. గొప్ప బుద్ధి మంతుడనే

చెప్పాలి. బాధ్యత ఎరిగి బుద్ధిగా చదువుకుని ఈనాటికి ఇంత యోగ్యుడై నాడు. దేవుడి దయవల్ల అంతా సవ్యంగా జరిగి వాడికి ఈ ఉద్యోగం వస్తే అంతకంటె కోరుకోదగింది ఏమీలేదు.

ప్రెస్ యజమాని నాలుగు రోజుల క్రిందట అసలు ఇంత పని ఒప్పుకుని ఉండేవాడు కాదు. ఆయనకు ఏదో కోర్టు వ్యవహారం పీకల మీదికి వచ్చింది. తమ్ముడికి అంతదూరం నుంచి ఇంటర్వ్యూకు పిలుపు రాగానే 'ఎలారా దేవుడా' అని కంగారుపడుతున్న తనను పిలిచి అంతా చెప్పి' ఇదీపని...మాట యిచ్చామంటే చేసితీరాలి....మామూలు కాంట్రాక్టు రేటుకంటే ఎక్కువిస్తాను. ఏమంటారు? ఒప్పుకోనా? అని అని అడిగితే, సుబ్బరాజు నారాయణ యిద్దరితో తనబాధ చెప్పుకుని సాయం చెయ్యమని కోరాడు తాను. వాళ్ళిద్దరూ వెంటనే ఒప్పుకున్నారు. ఒప్పుకోడం అంటే అసాధ్యమైన పనిని ఒప్పుకోడం.... మూడు రోజులు.... అంటే డెబ్బయి రెండుగంటలు....నిద్రాహారాలు త్యజించి పనిచేయడానికి సిద్ధపడటం.... కాలగమన వేగంతో పోటీపడటం.... పోటీ పడటమేకాదు.... అధిగ మించడం.... వాళ్ళు చేసిన సాయం మామూలు సాయం కాదు. డబ్బు అయితే తాను తీర్చేయగలడు....కాని వారు చిందించిన స్వేదానికి, రక్తా నికి బదులు ఏమివ్వగలడు తాను?

బయటి గదిలో ఆ యిద్దరు వ్యక్తులూ లేచారు. ప్రెస్ యజమానికి షేక్‌హేండ్ యిచ్చారు.

"పది గంటలకల్లా..."

"హాలు దగ్గరికి..."

"యాభై కాపీలు చాలు..."

అని మాటి మాటికి హెచ్చరిస్తూ బైటికి నడిచారు.

ప్రెస్ యజమాని వారిని సాగనంపి లోపలికి వచ్చాడు "ఎంతలో వుంది" అన్నాడు వొస్తూనే.

"ఇదిగో! ఇన్నర్ టైటిల్ ట్రెడిల్ ఎక్కింది"

ప్రెస్ యజమాని తేలికగా నిట్టూర్చి "నారాయణా! ఒక వంద వెయ్యి చాలు" అన్నాడు.

మిగిలిన ప్రింటయిన ఫారాలన్నీ కలపడం పూర్తయింది. పెటిల్ సిద్ధంగా వుంది. ఇక ముందూ వెనకా ఈ ఫారాలు చేర్చి, పిన్నింగ్ చేసి, పైటిల్ వేసి, కటింగ్ చేయడమే. ఈ పనంతా ఉదయం బైండర్ వచ్చి గంటలో లాగించెయ్యగలడు.

"నరహరీ! మీరు వెళ్ళేటప్పుడు ఈ బుచ్చిగాణ్ణి కూడా తీసుకువెళ్ళి వాళ్ళ యింటిదగ్గర దింపండి. ఒక పాతిక రూపాయలిస్తాను. వాళ్ళ అమ్మకు ఇవ్వండి" అన్నాడు ప్రెస్ యజమాని.

లోపల ట్రెడిల్ చప్పుడు... ఇన్నర్ టైటిల్ ప్రింటవుతున్నది. అక్కడే ఇరుకు గుమ్మంలో ఒక పక్కన నరహరీ, మరోపక్క సుబ్బరాజూ నిలబడి చూస్తున్నారు. నారాయణ అతి చాకచక్యంగా పనిచేస్తున్నాడు. అతడెప్పుడూ ఏమీ మాట్లాడడు" ఎప్పుడూ తనపనేమో... తానేమో... మహా నిపుణుడైన ట్రెడిల్ మన్.

"అసలు తెలుగులో ముద్రణ ఇంత యాతనామయంగా ఎందుకుండాలి? ఇతర రంగాలలో ఎంతెంత మార్పులొస్తున్నాయి." అనుకున్నాడు నరహరి చొక్కా వేసుకుంటూ.

నారాయణ మెషిన్ ఆపి ప్రింటయిన ఫారాలు దింపి క్రిందపడేసి చేతులు తుడుచుకున్నాడు. లైటు తీసేశాడు. చొక్కా తొడుక్కున్నాడు.

ముగ్గురూ యివతలికి వచ్చారు. ప్రెస్ యజమాని వారిని లోపలికి పిలిచి ఎవరి డబ్బు వారికి అందించాడు.

"చాలా పొద్దుపోయింది. కుర్రవెధవను యింటి దగ్గర దింపండి, కునుకుతున్నాడు. నేను తాళాలువేసుకు వస్తాను. అన్నట్టురాజూ! ఈసీసా వీధిలో పారెయ్"

రాజు ఖాళీసీసా అందుకుని వీధి అవతలి వైపుకు చీకట్లోకి విస్సిరి కొట్టాడు. అది ఎదురు గోడకు తగిలి భళ్ళున బ్రద్దలైంది.

ముగ్గురూ బుచ్చిని వెంటబెట్టుకుని వీధిలోకి వచ్చారు. వీధి చివరి

వరకూ వెలుగునీడలు పరుచుకుని వున్నాయి. ఆ నిశ్శబ్దంలో ఏదో పక్షి వికృతంగా అరుస్తూ ఎగిరిపోయింది.

బుచ్చిని ఇంటిదగ్గర తల్లికి అప్పగించి, ఆమెకు డబ్బుయిచ్చి మళ్ళీ నడక ప్రారంభించారు. నారాయణ, సుబ్బరాజు తమ డబ్బు నరహరికి అందించారు. నరహరి కళ్ళనీళ్ళు ఉబికి వస్తూవుండగా డబ్బు అందుకుని తొందరలో తీర్చేస్తాను అని గొణిగాడు.

నారాయణ మనసులో తృప్తి... సుబ్బరాజు మనసులో ఏదో తెలియని ఆనందం... తమ తమ్ముణ్ణి ఉద్యోగానికి పంపిస్తున్నట్టు వింత అనుభూతి ఇద్దరిలోనూ.

ముగ్గురూ వెళ్ళేసరికి నరహరి తమ్ముడు ఆదుర్దాగా ఎదురువచ్చి "ఇంత ఆలస్యమైందేం అన్నయ్యా?" అన్నాడు

మీనాక్షికూడా ఆ చిన్న పెంకుటింటి వరండాలోనే నిలబడివుంది. ఆమె భర్తను చూసి తేలికగా నిట్టూర్చింది.

నరహరి "ఇదుగో డబ్బు. వదిన చేతుల మీదుగా అందుకో" అన్నాడు భార్యకు అందిస్తూ.

మీనాక్షి అలసటగా నవ్వుతూ "మీరే ఇవ్వరాదూ?" అన్నది.

"కాదులే... నీ చేతుల మీదుగా యిస్తే శుభమవుతుంది. నాలుగో రోజుకు ఉద్యోగంలో చేరానని ఉత్తరం రాస్తాడు మరిదిగారు."

సుబ్బరాజు "ఉత్తరం వద్దు,.. టెలిగ్రామ్ బెటరు" అన్నాడు. అందరూ నవ్వారు. మీనాక్షి చీర చెంగుతో దగ్గు ఆపుకుంది. ఆమె చేతి నుంచి డబ్బు అందుకుని వంగి కాళ్ళకు నమస్కరించాడు మరిది"

స్టేషనులో రైలు సిద్ధంగా ఉంది. అన్‌సీజన్ కావడం చేత రైలు మరీ రద్దీగా లేదు. ఒక సీటులో సంచీ ఉంచి తమ్ముడికి ఏవేవో జాగ్రత్తలు చెబుతున్న నరహరివంక కన్నార్పకుండా చూస్తున్నారు మిగిలిన యిద్దరూ. వున్నట్టుండి ఆ అబ్బాయి వంగి అన్న పాదాలకు నమస్కరించాడు.

రైలు కదిలింది. ముగ్గురూ చేతులూపుతూ వుండగా వేగం పుంజుకుని అంతలోనే ప్లాట్‌ఫారం దాటి కనుమరుగై పోయింది.

కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకొని అలాగే నిలబడిపోయిన నరహరిని వీపుమీద తట్టి "రావయ్యా! మహానుభావా! బైట 'టీ' అయినా ఇప్పించు" అన్నాడు నారాయణ.

"టీ ఏమిటి? బిస్కట్లుకూడా కావాలి" అన్నాడు సుబ్బరాజు.

స్టేషను వెలుపల చల్లని గాలి వీస్తున్నది. మూల కాకా హోటల్లో ముగ్గురూ బిస్కట్లు తింటూ, టీ తాగుతూ కూర్చున్నారు నిశ్శబ్దంగా.

"ఈ కుర్రవాడికి ఉద్యోగం వస్తుందా అసలు..."

నారాయణ మనసులో మెదలుతున్న ప్రశ్న.

"ఈ ఉద్యోగం వచ్చాక ఇంతోటి మరిది గారు అన్నా వదినెలను ఆదుకుంటాడా? వదిన టి.బి. చికిత్సకోసం డబ్బుసాయం చేస్తాడా? లేక మరచిపోతాడా?"

సుబ్బరాజు మనసులో అనుమానం...

"వీడికి ఉద్యోగం వచ్చి తీరుతుంది. ఇంట్లో వదినకు దణ్ణం పెట్టాడు. స్టేషన్‌లో నా కాళ్ళకు దణ్ణం పెట్టాడు. ఉద్యోగంలో చేరగానే మాకు అండగా నిలుస్తాడు. అన్నిటికంటె ముందు మీనాక్షికి మందుల కోసం డబ్బు వంపిస్తాడు. మీనాక్షికి టి.బి. తగ్గుతుంది.

నరహరి మనసులో ఆశ...

తర్వాత పది నిముషాల్లో ఎవరి ఇళ్ళకు వారు వెళ్ళిపోయారు.

మరునాడు...

ఫంక్షన్... ఫెళ్ళున జరిగింది. రంగ రంగ వైభవంగా జరిగింది. మూడేళ్ళ స్వల్ప వ్యవధిలో రెండువందల నవలలు రాసిన మహా రచయిత్రిని అందరూ పొగడ్తల వర్షంలో ముంచెత్తారు. మంత్రులూ, అధికారులూ, మాన్యులు, అసామాన్యులు, వంది మాగధులు, ఖరీదైనకార్లు, పొగడ్తలు, ఉత్ప్రేక్షలు, చదివింపులు, దండలు, ఫోటోలు, అంతా కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపేట్టు జరిగింది.

మహా రచయిత్రి, ఆ రాత్రి డిన్నరూ వగైరా ముగిసి అందరూ వెళ్ళి పోయాక గాఢంగా నిట్టూర్చి భర్తతో దిగులుగా బాధగా "ఇవాళ ఒక్క అక్షరంకూడా రాయలేదు రోజంతా వేస్ట్ అయిపోయింది. అన్నది.

ఆ తర్వాత హడావిడిగా పూనకం వచ్చినదానిలా వెళ్లి బల్లముందు కూర్చుని కాయితాలు ముందుకు లాక్కు ని ఒక్క క్షణం కలాన్ని పళ్ళ మధ్య వుంచుకుని ఆలోచించి...

"ట్రింగ్... ట్రింగ్..."

ఫోను గణ గణ మనిమోగింది

అంటూ తన రెండు వందల ఒకటవ నవల ప్రారంభించింది...